

ΑΤΤΟ ΠΡΩΤΟ

ΣΕΝΑ ΠΡΩΤΗ

Νικολός και Κατζάραπος με την κιτάρα.

ΝΙΚΟΛΟΣ

Ἐ μας ἐπά, Κατζάραπε, στὸ σπίτι τῆς κεράς μου,
κι' ἄν ἤξερες πῶς ἄφτουσι τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου
καὶ πῶς τρέμουν τὰ μέλη μου, κρίνω πῶς μ' εἶχες κλαίγει
κι' ἀλύπητη τὴ μοίρα μου κι' ἄπονη εἶχες λέγει,
5 γιὰτὶ δὲ βλέπω τὰ ἴμορφα καὶ πλουμιστά της κάλλη
τὴ σκότιση νὰ διώξουσι τοῦ νοῦ μου τὴ μεγάλη.
Ποῦ ἴσαι, Κασσάντρα μου ἀκριβή, ποῦ ἴσαι καὶ δὲν προβαίνεις
νὰ σβήσης τσῆ καημένης μου καρδιάς τσῆ πληγωμένης
τὴ λαύρα κι' ὄλους τοὺς καημοὺς μόνο μὲ τὴ θωριά σου;
10 κι' ὁ νοῦς μου ὁ φοβιζόμενος, γρικώντας τ' ὄνομά σου,
νὰ διώξῃ τὴν τρομάρα μου, κι' ἀπὸ ἴδεπὰ μὲ πλήσο
δρόσος καὶ περιδιάβαση σπίτι μας νὰ γυρίσω;

Σονάροντας τὴν κιτάρα. Ρίμες.

Πρόβαλε, κορασίδα μου, πρόβαλε νὰ σὲ ἰδοῦσι
τὰ μάτια μου τοῦ ταπεινοῦ νὰ παρηγορηθοῦσι,
15 πρόβαλε, δῶσ' τῶνε τὸ φῶς, σὰν ἦσου μαθημένη,
μὲ τὴ γλυκιά σου τὴ θωριά, ψυχὴ μου ἀγαπημένη.

ΚΑΤΖΑΡΑΠΟΣ

Πρόβαλε, ναῖσκε, πρόβαλε, μηδὲν ἀργῆς, κερά μου —
τοῦτα τὰ λόγια τ' ἄνοστα πῶς τὰ μισᾶ ἢ κοιλιά μου!
Κοιμᾶσται θέλει ἀληθινά, γιὰ κεῖνο δὲν προβαίνει·

- 20 δὲν ἔκαλοξημέρωσε καὶ θές τη σηκωμένη
νὰ στέκη νὰ σὲ καρτερῆ νὰ ἰδῆ τὸ πρόσωπό σου,
σὰ νὰ μὴν εἶχε λογισμό παρὰ τὸν ἐδικό σου;
Τούτη τὴν ὥρα κάθεεῖς γλυκότατα κοιμᾶται
κι' ἀναπαμένος μηδεμιὰ δουλειά του σκιάς θυμᾶται,
- 25 κι' ἐμεῖς ἐσηκωθήκαμε σύνναυγα σὰ χαλκιάδες
κι' ἐπὰ στή ρούγα ἦρθαμε νὰ λέμε πελελάδες.
Σκιάς κολατσιὸ ἄς εἶχαμε κάμει, μὰ τ' ἄντερά μου
βουρβουρακιάζουν καὶ πονοῦν, καὶ μάχετ' ἡ κοιλιά μου.
Τοῦτες δὲν εἶν' καλὲς δουλειές, μηδεποσῶς μ' ἀρέσουν·
- 30 βλέπεσε, μὴν τὶς κάμης πλιό, ἂ μ' ἀγαπᾶς ποτέ σου.

Λίνος Πολίτης (επιμ.), *Γεωργίου Χορτάτση Κατζούρμπος: κωμωδία*, κριτική έκδοση, σημειώσεις, γλωσσάριο [Κρητικόν Θέατρον, 1], Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 1964.